

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 37C/14/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117210409
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Brondoš
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2018:7117210409.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudcom JUDr. Borisom Brondošom v spore žalobcu V. L. B., N. XX.X.XXXX, A. Z. XXXX/XX, A., zastúpeného Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., advokátom so sídlom Tichá 45, Bratislava, IČO: 47 514 442, proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu vo výške 10.000,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na tunajší súd dňa 12.4.2017 žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 2.318,68 eura, náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 30.000,- eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa špecializovaného tímu úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 22.7.2013, sp.zn. Č.: B.-XX/XISV-M.-XXXX bolo žalobcovi vznesené obvinenie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov sp.zn. Kv 17/13-10 zo dňa 15.10.2013 (ďalej len „uznesenie prokurátora“) zamietnutá. Dňa 20.10.2014 prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov podal na žalobcu Okresnému súdu Bratislava I obžalobu za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, sp.zn. Kv 17/13/7700. Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22.12.2014, sp.zn. 3T/57/2014 bol žalobca uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písm. a) Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25.2.2016, sp.zn. 3T/57/2014 bol žalobca podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry Prešov pod sp.zn. Kv 17/13/7700. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 9.11.2016, sp.zn. 1To/86/2016 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov zamietol. Z dôvodu, že orgán verejnej moci- vyšetrovateľ špecializovaného tímu úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR tým, že vydal uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 22.7.2013, sp.zn. Č.: B.-XX/OISV-M.-XXXX, na základe ktorého bol žalobca kriminalizovaný 3 roky a 3 mesiace sa dopustil nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Zároveň za nesprávny úradný postup žalobca považoval zamietnutie jeho sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátorom Krajskej prokuratúry Prešov, podanie obžaloby a odvolania zo strany Krajskej prokuratúry Prešov. Keďže trestné stíhanie

žalobcu sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, možno konštatovať, že všetky rozhodnutia vydané v trestnom konaní a vykonané úkony boli nezákonné. Z uvedených dôvodov žalobca ako poškodený podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá mu bola spôsobená v trestnom konaní. Listom zo dňa 16.3.2017, sp.zn. VI/4 Gc 35/7/1000-6 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky upovedomila žalobcu, že ním uplatňovaný nárok na náhradu škody neuspokojí z dôvodu, že nie sú dané zákonné dôvody a zákonné podmienky na uspokojenie žalobcom uplatňovaných nárokov. Trestné stíhanie je najzávažnejším zásahom do osobnostných práv jednotlivca orgánmi verejnej moci, pričom vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život ako aj jeho osobnosť ako takú. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto takýto zásah je spôsobilý porušiť právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy. Nezákonné rozhodnutia sa orgán verejnej moci dopustil tým, že vydal uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 22.7.2013, sp.zn. ČVS: SKIS-83/OISV-V-2013. Keďže trestné stíhanie žalobcu skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, možno konštatovať, že všetky rozhodnutia vydané v trestnom konaní a vykonané úkony boli nezákonné. Oslobodzujúci rozsudok má rovnaké právne účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, resp. zastavenie trestného stíhania. Náklady na obhajobu žalobcu v trestnom konaní boli bezprostredne vyvolané nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa PZ- uznesením o vznesení obvinenia a úkony obhajcu v trestnom konaní boli vykonané a cielené na zmenu nezákonného stavu. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca podal sťažnosť a proti trestnému stíhaniu sa bránil. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené tým, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. V prípade obhajoby žalobcu v trestnom konaní boli jednotlivé úkony vykonané na jeho účelnú ochranu ako obvineného, podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní. Nezákonné rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní (vznesenie obvinenia), vyvolali zo strany obhajoby procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov pre jeho osobu, ktoré by v prípade správneho rozhodnutia neboli potrebné. Nezákonný postup a nezákonné rozhodnutie, vznesenie obvinenia, bolo primárnou príčinnou vzniku trov za úkony obhajoby v záujme žalobcu. Náklady vynaložené na takéto úkony obhajoby sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, lebo boli ním vyvolané. Výšku nákladov obhajoby žalobca v konaní riadne preukázal. V konaní si žalobca uplatňuje nárok na náhradu skutočnej škody, ktorá spočíva v uhradených trovách právneho zastupovania za obhajobu v uvedenej trestnej veci, v sume 2.318,68 eura, ktoré skutočne uhradil zo svojho majetku, teda je nepochybné, že sa o túto sumu reálne zmenšil jeho majetok v príčinnej súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jeho osobe. Žalobca si ako poškodený uplatňujem náklady na obhajobu ako skutočnú škodu v sume 2.318,68 eura. V danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú mi nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom, najmä vzhľadom na závažnosť nesprávneho úradného postupu, nezákonného vznesenia obvinenia a v neposlednom rade na kriminalizáciu osoby žalobcu. Je nepochybné preukázané, že žalobca bol nespravodlivo trestne stíhaný od 22.7.2013 do 9.11.2016, teda viac ako 3 roky (presne 39 mesiacov). Počas tejto doby nespravodlivého trestného stíhania sa musel zúčastňovať na úkonoch prípravného konania tzv. policajného vyšetrovania a po podaní obžaloby aj na konaniach pred súdom. Účasť na výsluchoch počas policajného vyšetrovania a účasť na hlavnom pojednávaní pred súdom rovnako ako hrozba trestu odňatia slobody zanechali u žalobcu trvalé následky a spôsobili mu neopísateľné stresy a psychickú traumu, úzkosť, čo sa prejavilo aj na jeho zdraví. Počas tohto obdobia neustále čelil nepríjemnostiam, každý sa na neho pozeral ako na zločinca z policajných radov a svojim príbuzným, kamarátom, známym a v neposlednom rade svojim klientom a obchodným partnerom musel a žiaľ i dodnes musí vysvetľovať, že trestne stíhaný bol nezákonne. To, že sa žiadneho skutku nedopustil a teda bol nezákonne trestne stíhaný, musel vysvetľovať nielen svojej rodine, ale aj blízkym priateľom, známym a podobne. Nezákonné trestné stíhanie malo negatívny vplyv aj na žalobcove podnikanie, mnohí obchodní partneri rozviazali s ním spoluprácu, pretože nechceli, aby oni sami alebo ich spoločnosti boli spájané s trestne stíhaným bývalým policajtom. Dôsledky tohto trestného konania boli v rozsahu, ktoré mali za následok absolútne úpadok kvality života žalobcu, ako profesionálneho, tak aj spoločenského, rodinného. Je preukázané, že trestné stíhanie žalobcu bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom a preto sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniknutej majetkovej škody aj vznik nemajetkovej ujmy vo sfére osobnostných práv. Tak ako už žalobca uviedol, k závažnému zásahu do jeho osobnostných práv došlo počas trestného konania viacerými úkonmi trestného konania a rozhodnutiami, čo nepochybné vyplýva z trestného spisu. Najväčším sklamaním pre neho bola skutočnosť, že sa

tak dialo pod dozorom prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov. Ako poškodený sa žalobca musel podrobiť policajnému vyšetrovaniu a súdnemu procesu za nezákonné a nespravodlivé trestné stíhanie vyšetrovateľom PZ. Počas trestného stíhania sa ocitol v izolácii vo všetkých oblastiach života, či už verejného, rodinného alebo pracovného. Napriek právoplatnému oslobodeniu v očiach mnohých ľudí zostane žalobca ako bývalý policajt- zločinec. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadujem v sume 30.000,- eur. Žalobca má za to, že v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom, najmä vzhľadom na závažnosť nesprávneho úradného postupu a skutočnosť, že v dôsledku trestného stíhania sa žalobca nemohol plne pracovne realizovať v rámci svojich schopností a možností. Požadovanú sumu ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch považuje žalobca za primeranú, vzhľadom na skutočnosť, že mi môže byť poskytnutá náprava (za neoprávnené vedenie trestného stíhania) zo strany štátu jedine poskytnutím finančnej satisfakcie, ktorú zákon pozná pod pojmom nemajetkovú ujmu, ktorú som špecifikoval s prihliadnutím na intenzitu zásahu a na obrovské dopady na jeho súkromný, rodinný ako aj profesijný život. Žalobca má za to, že v jeho prípade došlo k oveľa závažnejšiemu zásahu do osobnostných práv ako v iných prípadoch, z dôvodu, že skutok, za ktorý bol stíhaný mal spáchať ako policajt, teda verejný činiteľ (orgán štátnej moci), pritom bol a naďalej je bezúhonný a má čistý register trestov. Trestné konanie spôsobilo zásah do osobného a profesionálneho života žalobcu a tak ako uviedol dodnes pociťuje jeho závažné následky. Vznesením obvinenia došlo k zníženiu jeho spoločenského postavenia vo vzťahu k profesii a rovnako k narušeniu rodinných vzťahov, čo viedlo k celkovému napätiu rodinných pomerov. Osobitne psychicky zle znášali celú situáciu žalobcova manželka a dcéra.

2. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 27.6.2017 uviedla, že žalobca V. L. B. však v žalobe neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, pre ktoré považuje uznesenie o vznesení obvinenia za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona za nezákonné. Jediný dôvod, pre ktorý žalobca považuje uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné je skutočnosť, že žalobca bol súdom v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený. Za nezákonné však možno považovať iba také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad a nie také rozhodnutie, ktoré bolo v čase svojho vydania rozhodnutím zákonným, len na základe dokazovania pred súdom bol ustálený iný právny názor. Prípadnú konštrukciu spočívajúcu v tom, že nezákonným je uznesenie o vznesení obvinenia s poukazom na to, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený a vzhľadom na toto oslobodenie je uznesenie o vznesení obvinenia nezákonným rozhodnutím nie je možné akceptovať, a to najmä s prihliadnutím na to, že takáto konštrukcia nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Absencia právnej úpravy tejto konštrukcie tzv. nezákonného rozhodnutia- uznesenia o vznesení obvinenia v normatívnom texte nemá za následok medzeru v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale je vyjadrením vôle normotvorcu takúto konštrukciu ani neuzákonit'. Vzhľadom k tomu neprináleží súdom vytvárať takúto konštrukciu v rámci ich rozhodovacej činnosti. Prokurátor uznesením zo dňa 15.10.2013, vydanom pod sp.zn.: K., v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, zamietol sťažnosť obvineného V. L. B. proti uzneseniu vyšetrovateľa B..D.: B.-XX/OISV-M.-XXXX D. F. XX.X.XXXX, ktorým mu bolo vznesené obvinenie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ako nedôvodnú. Prokurátor týmto postupom postupoval v súlade so zákonom, pretože v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj v čase zamietania sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia z dôkaznej situácie, bolo možné vyvodit' dostatočne odôvodnený záver o tom, že V. L. B. (Ž.) sa dopustil prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. V tejto súvislosti považujem za potrebné uviesť, že rozhodnutie o vznesení obvinenia v spojení s rozhodnutím prokurátora o zamietnutí sťažnosti bolo predmetom preskúmania v rámci konania o zrušení právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku. Z písomného vyjadrenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 10.1.2014, sp.zn.: XV/25 Pz 129/136 vyplýva, že návrh V. L. B. (Ž.) na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia nebol akceptovaný. Obžalobu prokurátora na V. L. B. (žalobcu) za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd akceptoval a na jej podklade vydal trestný rozkaz sp.zn.: 3T/57/2014, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, ktorého výkon bol podmienene odložený a bola mu určená skúšobná doba v trvaní troch rokov. Na základe uvedeného možno teda skonštatovať, že výsledky skráteného

vyšetovania v rámci prípravného konania dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného pred súd, a preto prokurátor postupoval v súlade so zákonom, keď na žalobcu podal obžalobu. Prokurátor v danom prípade a za danej dôkaznej situácie dokonca ani nemal inú možnosť, iba podať na žalobcu V. L. B. (Ž.) obžalobu, pokiaľ sa nechce sám vystaviť nebezpečenstvu trestného stíhania pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 327 Trestného zákona. Výsledkom dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, bol rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25.2.2016, sp.zn.: 3T/57/2014, ktorým bol obžalovaný v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby. Obsahom uvedeného rozsudku je okrem iného aj konštatovanie (na strane 15), že „výsledky dokazovania v prípravnom konaní v potrebnej miere odôvodňovali postavenie obvineného pred súd, ako to predpokladá § 234 ods. 1 Trestného poriadku, dokonca aj po dokazovaní na hlavnom pojednávaní podozrenie zo spáchania žalovaného skutku obžalovaným, z hľadiska istej miery dôvodnosti, pretrváva aj naďalej, pokiaľ sa však toto podozrenie nepretavilo do istoty spôsobom nevzbudzujúcim žiadne rozumné pochybnosti, súd nemohol rozhodnúť o uznání viny a uložení trestu.“ Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že aj súd, napriek tomu, že vyslovil oslobodzujúci rozsudok, nebolo toto jeho rozhodnutie absolútne presvedčivé, keďže svoje rozhodnutie oprel o zásadu „in dubio pro reo“. Takéto rozhodnutie súdu, predovšetkým odôvodnenie rozhodnutia, nepriamo podporuje postup a rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní v tejto veci. Čo sa týka uplatňovaného nároku na náhradu škody vo výške 2.318,68 eura ako náhradu trov právneho zastupovania za obhajobu v uvedenej trestnej veci. K tomuto je potrebné namietat skutočnosť, že žalobca síce predložil ako dôkaz faktúru vystavenú advokátskou kanceláriou REKEN § PARTNERS Law firm, s.r.o. č.2017023, no nepredložil vyúčtovanie skutočných a overiteľných trov obhajoby. Z toho dôvodu nie je možné vyjadriť sa k tomu, za aké úkony sú trovy obhajoby vyúčtované, či predmetná odmena obhajcu bola tarifná alebo zmluvná a súčasne, či jednotlivé úkony právnej pomoci boli obhajcom aj vykonané. V súvislosti s požadovanou výškou nemajetkovej ujmy (XX.XXX,-Z.) poukazuje na zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý v § 17 ods. 4 ustanovuje, že „ výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.“ Týmto osobitným právnym predpisom je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších právnych predpisov. Zákon č. 215/2006 Z.z. v ustanovení § 6 upravuje maximálnu sumu odškodnenia. V súlade s citovaným ustanovením suma odškodnenia nesme presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, čo v súčasnosti predstavuje sumu cca 21.750,-eur. Citované ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je platné a účinné od 1.1.2013. Žalobný návrh žalobcu bol na súd podaný dňa 12.4.2017 teda po nadobudnutí účinnosti citovaného znenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Obzvlášť s prihliadnutím na uvedené, sa má v predmetnej veci aplikovať citované znenie ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.. V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je náležitým podotknúť, že absencia prechodných ustanovení v zákone č. 412/2012 Z.z., ktorý novelizoval zákon č. 514/2003 Z.z. od 1.1.2013, nemôže mať za následok svojvoľné nerešpektovanie vôle zákonodarcu súdom pri vydaní rozhodnutia v čase účinnosti tejto novely, ktorá je pre rozhodovanie súdov o výškach náhrad nemajetkovej ujmy záväzná. Postup vyšetrovateľa, aj postup prokuratúry bol v celom priebehu trestného stíhania V. L. B. (Ž.) štandardný a v medziach zákona. V predmetnej veci bolo vzhľadom na skutkové okolnosti zrejmé, že základné zásady trestného konania boli dodržané, zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný čin v rozpore s Trestným zákonom a že na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obžalovaného bolo až vecou dokazovania pred súdom. Nemožno teda prijať záver, že rozhodnutie vydané v prípravnom konaní, resp. úradný postup v prípravnom konaní, boli nezákonné a zakladali by tak nárok Mgr. Ľubomíra Smetanu (žalobcu) na náhradu škody. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam navrhujem žalobu vo vzťahu k Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky v celom rozsahu zamietnuť. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky neuznáva žalovaný nárok v celom rozsahu.

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a svedkov a oboznámením sa so žalobou a s vyjadreniami žalobcu, s vyjadreniami žalovanej a s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými stranami a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že chcel by poukázať na celé nespravodlivé konanie orgánov činných v trestnom konaní, ktorý mal priamy dopad na spôsob a kvalitu jeho života, spoločenské a rodinné vzťahy, zdravie či osobný život. Ujma mu spôsobila zdravotné a psychické problémy a závažne mu sťažila pracovný život. Sprewádzal ju stres, frustrácia, úzkosť a trauma. Táto ujma naďalej pretrváva, myslí si, že to bude mať doživotne následky. Akékoľvek finančné odškodnenie nedokáže napraviť jeho

ujmu, ktorú utrpel resp. zdravie, rodinný život alebo postavenie v spoločnosti. Celé konanie, ktoré začalo, bolo vymyslené a bolo mu účelovo vznesené obvinenie, aby opustil svoje pracovné miesto. Prokurátor už v tej dobe vedel alebo mohol vedieť, že celé uznesenie je zmätočné a nebolo presne špecifikované, čo mal spôsobiť. Na základe toho, že musel opustiť rady policajného zboru, pociťoval veľkú úzkosť. Takisto sa odo neho odvracali kolegovia, lebo bol trestne stíhaný a báli sa, aby s ním nemuseli prísť do konfrontácie, pretože sa rozprávalo v polícií, kto sa bude s ním baviť, bude mať problémy. S kolegami sa už potom nestretávali a podstate odmietali sa s ním stretávať, pretože sa báli, keďže bol stíhaný, že budú mať z toho nejaké problémy. Tým, že odišiel v marci 2011, v podstate ten stres, toto mu spôsobilo psychické aj zdravotné problémy, aj onkologické problémy, kde mu lekári potvrdili, že tento onkologický nález môže byť zo stresu, ktorý predtým prežíval, ten jeho život sa zmenil. Mali nejaké spoločenské aktivity s kolegami, chodievali na pivo, na futbal a pod. Týmto to skončilo, brali ho inak, brali ho ako odsúdeného, aj keď ešte nebolo právoplatné rozhodnutie. Bol dosť vysoko postavený funkcionár, to sa kolovalo po celej polícií, toto mu spôsobilo ťažké úzkosti. Takisto manželka pociťovala tieto veci v práci, tam sa to dozvedeli. Takisto zo strany dcéry, ktorá sa dostávala do stresovej situácií. Napríklad, keď sa dočítali v novinách a potom sa vypytovali dcéry, ona bolo z toho v ťažkom strese. Ťažko sa mu to vysvetľovalo, že ide o nátlak zo strany nadriadených, aby sa ho zbavili. Je pôvodom z menšej dediny na Kysuciach, susedia sa veci dozvedeli, rodičov sa to vypytovali, to všetko malo vplyv na jeho život aj na život jeho rodičov. Vec bola v médiách, ale dozvedeli sa to ľudia skôr bolo od kolegov, kolega povie kolegovi, oni sa poznajú a tak sa to dozvedeli, a tak sa to až dostalo k ľuďom, ktorí poznali jeho príbuzných. Žena mu doteraz vytyka, že kvôli nemu sa nedostala na vyššiu funkciu, pracuje ako vyšší štátny radca na Ministerstve práce sociálnych vecí a rodiny, pracuje tam už nejakých 13 rokov a myslí si, že kvôli tomu jeho obvineniu sa nedostala na vyššiu pracovnú pozíciu. Keď sa spýtala prečo nemôže ísť na vyššiu pozíciu, resp. prečo nemôže mať vyšší plat, tak jej oznámili, že má manžela, ktorý má dosť financií. Pracovný pomer bol ukončený v marci 2011. V máji mu operovali mandle. Následne v novembri 2011 sa stal onkologickým pacientom a rok bol na úspešnej liečbe. Ostal po tom ako výsluhový dôchodca a následne bol rok a pol pacientom onkologického zariadenia. Po dvoch rokoch sa rozhodol podnikať, t.j. od roku 2013. Začal podnikať s cudzincami, keďže veľmi dobre ovládal zákon o pobyte cudzincov. Začal robiť poradenstvo v podnikaní. Veľmi ťažko mu bolo zohnať klientov, pretože títo cudzinci sa často pýtajú na ľudí, s ktorými chcú spolupracovať. Následne cudzinci s ním odmietali spolupracovať, pretože vedeli, že je stíhaný a nechceli sa dostať do problémov, lebo nevedeli, aké to bude, keď ich bude zastupovať nejaký bývalý riaditeľ, ktorý je stíhaný. Veľakrát im vysvetľoval, že to je len účelové, avšak kontrakt nepodpisal a získaval len kontrakty od tých ľudí, ktorí vedeli, že je profesionál, a vedeli, že tento skutok, pre ktorý bol obvinený, som nikdy nespravil. Veľakrát sa stretávali s bývalými policajtmi, ktorí mu uviedli, že bol to záujem bývalého vedenia, aby na jeho miesto dosadili svojho človeka. Súčasní policajti aj bývalí policajti sa mu vtedy báli povedať, prečo musel odísť, pričom neraz sa mu stalo, keď teraz príde na toto oddelenie, že aj z úradu mu povedia, že bolo by lepšie, keby tam zostal. Boli dve uznesenia obvinení a u obidvoch prípadoch bol právoplatne oslobodený. Následne, keď ukázal, že je oslobodený, že tento skutok sa nestal, títo policajti sa začali inak správať, začalo sa mu aj dariť v podnikaní, pretože sa mu zvýšili počty klientov.

5. Z výpovede svedka Q.. V. Č. vyplynulo, že s pánom žalobcom sú kamaráti. Začali profesionálne, on pôsobil v Košiciach na polícií, W. B. (Ž.) pôsobil v Bratislave. Poznajú sa od roku 2006, chodili na celoslovenské porady, tam sa spoznali. Videli, že je to schopný človek, častokrát sa s ním radil v služobných veciach. On odišiel v roku 2009 zo služobného pomeru. Dupočul sa, že je voči žalobcovi vedené trestné stíhanie, konkrétnu vec bohužiaľ nevie, o čo sa jednalo. Nedávno mu zatelefonoval, opýtal som sa ho, čo sa deje. Žalobca nebral telefón, nevedel sa s ním spojiť. Nakoľko ho pozná roky, neverí, že môže byť legálne stíhaný. Vie, že mal už predtým nejaké zdravotné problémy, stále ho poznal ako takého človeka, ktorý sám vyniká, keď išiel do Bratislavy, zastavil sa za ním, dali si kávu, pokekali si, potom sa začal vyhýbať, zatajoval sa, telefón nebral. Náhodne ho stretol, bol v Bratislave, pamätá si, že keď ho stretol, bol taký nejaký čudný. Polícia je špecifická, informácie tečú po celom Slovensku. Počul to od iných ľudí, konkrétne v Košiciach, čo mu bolo divné. Kolegovia hovorili o tom, ako sa pán žalobca správa, o tom, že si vie všetko vybaviť a podobne. o skončení trestného stíhania v tejto veci sa dozvedel od pána žalobcu. Od vznesenia obvinenia v roku 2013 do dnešného sa svedok stretával s pánom žalobcom od roku 2015-2016 dvakrát, trikrát mesačne.

6. Z výpovede svedka W. X. vyplynulo, že pána žalobcu pozná od 90 rokov, boli kolegovia. On bol vtedy riaditeľom v Žiline, po tom bol od roku 2009 do 31.12.2010 jeho podriadený v Bratislave. V januári 2011 nastúpil do nového zamestnania po ukončení štátnozamestnaneckého pomeru ako policajta,

služobného pomeru, teda nastúpil som do súkromnej bezpečnostnej služby M. P. v Žiline. Chodievali tam aj kolegovia pána žalobcu. Oni sa už vyjadrovali, keď ho prvýkrát obvinili, že zobral úplatky, niekedy v roku 2013. Pri výkone práce M. P. sa stretával s policajtmi, sa od nich dozvedel, že znova bol obvinený. Boli také veci, že samozrejme zobral úplatok aj preto, že ho už obvinili druhýkrát, že to nemôže byť náhoda. Snažil sa ho kontaktovať, nebral mu ani telefón a niekedy v roku 2014-15 sa ho pýtal, či je obvinený, povedal, že áno. Už aj v telefonickom rozhovore znel inak, predtým bol taký veselý, potom to už bolo také odmerané. Potom nejako v roku 2016 sa dozvedel zase M. P. z tých rečí, že bol zbavený viny 2015-16 (neviem, kedy presne), že bol oslobodený spod obžaloby. Tie narážky nezoslabli, zasa sa hovorilo, jasne nabral si úplatky, mal známosti. Povedal, že toľko nabral, že vedel ovplyvniť súdy a prokuratúru. Vie, že mal nejaké zdravotné problémy po tom prvom obvinení, po druhom obvinení sa nestýkali, ani nekontaktovali, nestretávali. Na sviatky mu poslal esemesku. V súčasnosti pracuje v tej istej SBS, ale na inom pracovisku. Tam sú tiež traja policajti. Majú také narážky, hoci bol oslobodený spod obžaloby, čiže aj tak žalobcovi neveria títo bývalí policajti. Všetci bývalí kolegovia tvrdia, že mal žalobca na to peniaze, aby bol oslobodený, aby to ovplyvnil. Súkromný život žalobcu nepozná. O rodinnom živote sa naposledy bavili niekedy v roku 2011. Informácie o žalobcovi mal sprostredkované od kolegov D. P.. So žalobcom bol v kontakte dva, trikrát telefonicky, raz ho bol navštíviť v Bratislave. V priamom kontakte s pánom žalobcom po roku 2013 boli raz na súde. Telefonicky sme boli v kontakte dva, trikrát za rok.

7. Z výpovede svedka V. V. vyplynulo, že žalobca je jeho švagar. Do roku 2009-10 udržiavali normálne rodinné vzťahy. Majú približne rovnaké staré deti. Chodili spolu po výletoch, po dovolenkách. Dovtedy, do tohto obdobia, do roku 2010-11, kedy sa navštevovali, tak zrazu nastal v tomto smere taký zlom, že proste tam cítili, že už bývajú v Bratislave, už nechodili tak k nim, ako chodievali predtým, a teda čo mu bolo ľúto. Povedal sestre, že kedy prídu, tak povedala, že niekedy prídu na Vianoce, na nejaký sviatok, alebo na nejaký víkend, ale teda nie vždy sa to uskutočnilo, ale keď už prišli, tak s jeho švagrom vôbec nebolo taká reč, ako bola predtým. Potom v roku 2011, keď prišli, to bol úplne iný človek. Potom sa začalo písať aj niečo v novinách. Keď bolo to druhé obvinenie v roku 2013, keď išiel v obci do miestneho pohostinstva alebo čosi kúpiť, tak aj na tom pive si ho začali doberať a podpichovať. Tie vzťahy sa dosť tak naštřbili a pretrváva to pomaly dodnes. So žalobcom sa o tom nerozprával, bol na neho nahnevaný. Od druhého obvinenia v roku 2013 bol v osobnom kontakte so žalobcom raz do roka. Do roku 2015-16 ani k nim neprišiel a potom to bolo raz za rok.

8. Z výpovede svedka Q.. M. V. vyplynulo, že žalobcu pozná od roku 2004. Pokiaľ ide o prácu, boli dosť v intenzívnom kontakte. Boli tam každodenne dlhodobo 12 hodín denne. Navštevovali kultúrne, športové podujatia. Boli pozývaní na spoločenské akcie. Predtým bol taký spoločenský typ, stále žil takým energickým životom, životnou energiou. To trvalo až do roku, kedy neodišiel do civilu. Po tom obvinení, mali etický kódex príslušníka policajného zboru, kde majú zakázané stretávať sa s osobami obvinenými z trestnej činnosti. Už v tom momente tam bola prekážka, prečo sa s ním nemohol stretnúť aj keď tieto ich pracovné vzťahy boli dosť úzke, následne sa vytvoril z toho kamarátsky vzťah, chceli byť vzájomnou kontakte, čo už na základe tohto nemohli, už po prvom obvinení, keď bolo povedané meno žalobcu, všetko to bolo zlé, on sa už nemohol s ním stretávať, keď aj ostalo veľa vecí otvorených aj ten interný predpis- etický kódex, aj skrze to, aj to, že už bol obvinený z toho okruhu ľudí to vyvolávalo nedôveru. V momente, keď prišlo druhé obvinenie, tak to bolo ešte horšie, lebo sa kvázi potvrdilo to prvé. Policajti sa ho báli pozdraviť na ulici po tom druhom obvinení, robil aj pre tú firmu, kde spolupracoval vlastne s cudzincami, to znamená, keď bolo meno B. u nás sa hovorilo, tak to bol problém, lebo všetko bolo zlé, alebo sa to muselo hlásiť vyššie, že sa B. objavil na oddelení. Stalo sa také veci, aby sa rozdelili lehoty v jeho veciach a podobne, také naschvál sa mu robili. Počas toho druhého obvinenia, keď žalobcu stretol v meste, podal mu ruku náhodou, tak musel na druhý deň vysvetľovať svojim nadriadeným, prečo tam bol, prečo mu podal ruku, čo spolu prejednávali a podobne. Takisto počul, že iní sa báli vôbec pozdraviť, aby s tým nemali problémy. Viem, že zorganizoval kolkové turnaje, pozval tam aj policajtov z oddelenia. Tí tam naschvál neprišli, aby nemali nejaký problém. Naposledy malo byť v roku 2014.

9. Z výpovede svedka Q. S. vyplynulo, že s pánom žalobcom sú vo vzťahu obchodnom, podnikajú od roku 2013. Na žalobcu bolo vznesené nejaké obvinenie. Bolo mesiac po otvorení firmy. Začal podnikáť, mal okolo seba veľa známych policajtov, títo ho začali odhovárať, aby s pánom žalobcom nepodnikal. Mesiac na to došlo asi to druhé obvinenie, mal športový klub, kde títo policajti chodievali trénovať, kde ich trénoval. Keď ich trénoval, tak im povedal svoj podnikateľský zámer a automaticky ho všetci začali od toho odhovárať, čo sa mu po tom roku 2014 aj potvrdilo, že podnikanie sa mu začalo komplikovať, že pána B. (Ž.) musel vyškrtnúť z obchodného registra, kde veľmi veľa ľudí a cudzincov útočilo na ich

firmu úplne zbytočne. Na tom strácali na zisku. V súčasnosti s pánom žalobcom spolu podnikajú a myslí si, že bol to jeden z jeho najlepších krokov, že s pánom žalobcom začal podnikat'.

10. Z výpovede svedka Č. V. vyplynulo, že s pánom žalobcom boli spolu kolegovia, bol jeho nadriadený, keď bol obvinený prvýkrát. Mali kamarátsky vzťah. O tom, že bol druhýkrát obvinený sa dozvedel od cudzincov, ktorí mu povedali, že konečne už tvojho bývalého nadriadeného zavrú. Pokúsil sa s ním skontaktovať, nebolo mu do reči, nechcel, aby sa kontaktovali, nakoľko existuje nejaký etický kódex policajta, ktorý zakazuje, aby sa stretávali s obvinenými. So žalobcom sa nakoniec stretol, sa porozprávali, čo sa deje. Poznal som ho predtým, že bol taký do života. Bolo vidno na ňom, že po tom to už nebol on. Naposledy sme sa stretli v Banskej Bystrici na súde, bolo to minulý rok.

11. Z výpovede svedka W. Q. vyplynulo, že pánom žalobcom je v pracovnom vzťahu, poznajú sa od roku 2014, sú viac-menej troška v kamarátskom vzťahu, keď už pracujú od roku 2014.

12. Z uznesenia vyšetrovateľa špecializovaného tímu úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 22.7.2013, B..D.. Č.: B.-XX/XISV-M.-XXX3 súd zistil, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že ako príslušník Policajného zboru, zaradený na funkciu riaditeľa oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava. Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR v úmysle zadovážiť neoprávnený prospech štátnym príslušníkom tretích krajín s cieľom získania dlhodobého pobytu na území SR, postupoval pri vyhodnotení ich žiadostí o obnovenie prechodného pobytu na účel zamestnania na území Slovenskej republiky spôsobom odporujúcim zákonu č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a to tak, že žiadosti G. K., N.. 15.3.1979, evidovaná pod Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, W. T., N.. XX.X.XXXX, Z. W. Č..W.:L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, B. B., N.. X.X.XXXX, Z. W. Č..W.:L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, W. C., N.. X.X.XXXX, Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, G. J., N.. XX.X.XXXX, Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, všetky štátne občianky Thajska s povolením na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky platným do 14.6.2009, rozhodol za podané včas a z pozície správneho orgánu dňa 19.6.2009 rozhodol o obnovení povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania napriek tomu, že predmetné žiadosti boli na oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava doručené dňa 15.6.2009, teda v čase, kedy sa cudzinky zdržiavali na území SR už nedovolené, pričom z pozície personálne nadriadeného vydal podriadeným príslušníkom PZ pokyn antidatovať dátumy prijatia žiadostí na 10.6.2009 a túto zmenu vykonať aj v ďalších listinách zaprotokolovaných v zberných spisoch (hárkoch) cudzinek G. K., W. T., B. B. P. W. C., M. W. T.T. D. Y. A. J.. „. Č.. L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, všetko s cieľom zatajiť skončenie platnosti pobytu, ktorá zanikla podľa § 28 písm. c) zákona č. 48/2002 Z.z., čo by viedlo k začatiu priestupkového konania a konania o administratívnom vyhostení vyššie uvedených cudzinek z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu.

13. Z uznesenia Krajskej prokuratúry Prešov sp.zn. Kv 17/13-10 zo dňa 15.10.2013 súd zistil, že bola zamietnutá sťažnosť obvineného žalobcu proti vyššie cit. uzneseniu z dôvodu, že sťažnosť nie je dôvodná.

14. Z obžaloby Krajskej prokuratúry Prešov sp.zn. Kv 17/13/7700 zo dňa 20.10.2014 súd zistil, že na žalobcu bola podaná obžaloba, že ako príslušník Policajného zboru, zaradený na funkciu riaditeľa oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava. Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR v úmysle zadovážiť neoprávnený prospech štátnym príslušníkom tretích krajín s cieľom získania dlhodobého pobytu na území SR, postupoval pri vyhodnotení ich žiadostí o obnovenie prechodného pobytu na účel zamestnania na území Slovenskej republiky spôsobom odporujúcim zákonu č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a to tak, že žiadosti G. K., N.. XX.X.XXXX, Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, W. T., N.. XX.X.XXXX, Z. W. Č..W.:L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, B. B., N.. X.X.XXXX, Z. W. Č..W.:L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, W. C., N.. X.X.XXXX, Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, G. J., N.. XX.X.XXXX, Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, tieto žiadosti následne spracovať tak, aby tvorili relevantný podklad pre vydanie povolenia na prechodný pobyt, ktorý dňa 19.6.2009 povolil u všetkých žiadateľov s platnosťou 31.12.2010, a to aj napriek tomu, že už v čase prijatia týchto žiadostí sa uvedené osoby zdržiavali na území Slovenskej republiky nezákonne a podľa

§ 57 odsek 1 písmeno c/ bod č. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, v znení účinnom do 14.1.2010, bolo potrebné obligatórnym spôsobom rozhodnúť o ich administratívnom vyhostení, so súčasným určením zákazu vstupu týchto osôb na územie Slovenskej republiky v časovom rozmedzí jeden až päť rokov.

15. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3T/57/2014 zo dňa 25.2.2016 súd zistil, že obžalovaný V. L. B. sa podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 20.10.2014, č.k. Kv 17/13/7700, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, služobne zaradený vo funkcii riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, L.. S. XX, zodpovedný za činnosť tohto oddelenia, ktorého povinnosťou bolo riadiť, organizovať a kontrolovať výkon služby podriadených policajtov v oblasti pobytového režimu cudzincov, s cieľom zabezpečiť nezákonné obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania pre štátnych príslušníkov C. K., oprávnených zdržiavať sa na území Slovenskej republiky na základe povolenia na prechodný pobyt s platnosťou do 14.6.2009, počas výkonu riadnej služby dňa 15.6.2009 vydal z titulu svojej funkcie jemu podriadeným policajtom ústny pokyn prijať žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt osôb, K., G., N.. XX.X.XXXX M. C., Ž. Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, T. W., N.. XX.X.XXXX M. C., Ž. Z. W. Č..W.:L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, B. B., N.. X.X.XXXX M. C., Ž. Z. W. Č..W.:L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, C., W., N.. X.X.XXXX M. C., Ž. Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, J. G., N.. XX.X.XXXX M. C., Ž. Z. W. Č..W.: L.-XXXX/RHCP-A.-Y.-Ž.-XXXX, tieto žiadosti následne spracovať tak, aby tvorili relevantný podklad pre vydanie povolenia na prechodný pobyt, ktorý dňa 19.6.2009 povolil u všetkých žiadateľov s platnosťou 31.12.2010, a to aj napriek tomu, že už v čase prijatia týchto žiadostí sa uvedené osoby zdržiavali na území Slovenskej republiky nezákonne a podľa § 57 odsek 1 písmeno c/ bod č. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, v znení účinnom do 14.1.2010, bolo potrebné obligatórnym spôsobom rozhodnúť o ich administratívnom vyhostení, so súčasným určením zákazu vstupu týchto osôb na územie Slovenskej republiky v časovom rozmedzí jeden až päť rokov, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

16. Z listu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 18.2.2017 označeného ako žiadosť predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody súd zistil, že žalobca požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

17. Z listu žalovanej zo dňa 16.3.2017 súd zistil, že žiadosti žalobcu o náhradu škody nebolo vyhovené.

18. Súd právne vec posúdil nasledovne:

19. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

20. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

21. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

22. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

23. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

24. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2013 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

25. Podľa ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

26. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody z titulu náhrady trov konania, ktoré žalobcovi ako poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania voči svojej osobe resp. spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením vyšetrovateľa špecializovaného tímu Úradu inšpekčnej služby, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky B..D.. Č.: B.-XX/XISV-M.-XXXX zo dňa XX.X.XXXX, ktorým bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi, ktorý bol obvinený za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Trestného zákona, v celkovej výške 32.318,68 eura s príslušenstvom, ktorý sa opiera o hmotnoprávne ustanovenia §§ 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu 22.7.2013.

27. Vo veci nebolo sporné, že voči žalobcovi bolo uznesením vyšetrovateľa špecializovaného tímu Úradu inšpekčnej služby, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky B..D.. Č.: B.-XX/XISV-M.-XXXX zo dňa XX.X.XXXX vznesené obvinenie pre skutok kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Trestného zákona, že žalobca nebol stíhaný väzobne, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3T/57/2014 zo dňa 25.2.2016 oslobodený spod obžaloby pre vyššie uvedený skutok z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný a že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (tak ako je uplatnený v tejto žalobe) bol vopred predbežne prerokovaný so žalovanou na základe písomnej žiadosti žalobcu ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku, pričom žalovaná uplatnenému nároku na náhradu škody nevyhovela. Trestné stíhanie žalobcu začalo dňa 22.7.2013 a skočilo dňa 9.11.2016. Žalobca bol a je bezúhonný.

28. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

29. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle cit. ustanovenia § 6 ods. 1 prvá veta uvedeného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je umiestnené vo štvrtej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli aj v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4M Cdo 15/2009).

30. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, prípadne zastavením trestného stíhania, je treba hľadať nie len v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch materiálneho právneho štátu, ktorý musí niesť zodpovednosť za nezákonné konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je isto povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a sťahovať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže nie len ako nezákonný, ale tiež v prípade, keď je trestné konanie samo zastavené alebo, ak bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Ako už Ústavný súd ČR v minulosti judikoval, každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamžiku právnej moci meritórneho rozhodnutia potrebné pozeráť ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného konania je záťažou pre každého obvineného (nález sp. zn. I. ÚS 554/04, N 67/36 SbNU 707). Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým viac, pokiaľ sa jedná o obvinenie „nepravdivé“, čo je právoplatne potvrdené oslobodzujúcim rozsudkom súdu, podľa ktorého sa skutok, z ktorého bol jednotlivec obvinený a obžalovaný, nestal, prípadne nebol trestným činom. V náleze sp. zn. IV. ÚS 428/05 (N 185/43 SbNU 115) Ústavný súd ČR vychádza z presvedčenia, že samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať dokonca vznik nemateriálnej ujmy. Tým viac je štát povinný reparovať materiálnu škodu, ktorá v súvislosti s trestným stíhaním jednotlivca vznikla. Z hľadiska vyššie uvedeného nie je možné akceptovať názor, podľa ktorého je daná zodpovednosť štátu za škodu iba v prípade zrušenia uznesenia o zahájení trestného stíhania pre nezákonnosť, a nie aj v prípade zastavenia trestného stíhania či oslobodenia spod obžaloby. Takýto výklad je výkladom formalistickým, príliš reštriktívnym a ústavne nekonformným, pretože uprednostňuje formu vyslovenia „nezákonnosti“ trestného stíhania a neberie v úvahu, že z hľadiska vyššie uvedených zásahov do osobnej a súkromnej

sféry jednotlivca sú tieto formy vyslovenia „nezákonnosti“ trestného stíhania celkom irelevantné (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 642/2005).

31. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie ust. § 6 ods.1 citovaného zákona.

32. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. V preskúmvanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje z vyššie uvedeného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 22.7.2013, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené; spáchanie skutku, z ktorého bol obvinený, nebolo preukázané, preto bol spod obžaloby oslobodený. Toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods.1 citovaného zákona. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že oslobodenie spod obžaloby má hľadiska ust. § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Súd navyše dodáva, že pri posudzovaní uvedenej otázky treba vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to už bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v citovanom zákone. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. Vyššie uvedený výklad predstavuje už ustálenú súdnu judikatúru a súdnu prax. Skutočnosť, že nedošlo (resp. objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. Súd konštatuje, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu.

33. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu škody z titulu náhrady trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, z faktúry č. XXXXXXX D. F. XX.X.XXXX advokátskej kancelárie REKEN § PARTNERS Law firm, s.r.o. a z potvrdenky o zaplatení tejto sumy, má súd za preukázané, že žalobca zaplatil advokátovi za zastupovanie v trestnom konaní vedenom vyšetrovateľom špecializovaného tímu Úradu inšpekčnej služby, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod Č..K.. Č.: B.-XX/XISV-M.-XXXX a následne pred Okresným súdom Bratislava I pod č.k. 3T/57/2014 trovy právneho zastúpenia vo výške 2.318,68 eura.

34. Súd uvádza, že pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016, sp. zn. 6 Cdo 402/2015).

35. Najvyšší súd dospel k záveru, že z hľadiska rozsahu náhrady škody, treba primerane použiť aj všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu týkajúcu sa trov konania (napriek tomu, že trovy konania upravujú procesné predpisy povahy verejnoprávnej a právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu má základ v hmotnoprávnej úprave súkromnej povahy). Ide predovšetkým o zásadu, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu. Táto zásada sa v trestnom konaní prejavuje v tom, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, včítane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom (§ 553 ods. 1 Trestného poriadku). V súvislosti s náhradou trov konania ide o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil; pritom záleží na účastníkovi samotnom, aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. V súvislosti s odmenou za zastupovanie advokátom platí, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania,

ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). V súlade s uvedenými zásadami niet dôvodu, aby štát uhradil poškodenému v tomto špecifickom prípade náhradu škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Treba preto uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne. Prijatý záver však žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale sa iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v konaní. Túto požiadavku treba považovať za legitímnu, lebo niet dôvodu pre to, aby ktokoľvek hradil náklady na odstránenie vadného stavu (v tomto prípade zrušenie nezákonného rozhodnutia), ktoré neboli vynaložené dôvodne. Účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľko násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú (tak je tomu aj v predmetnej veci). Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Niet dôvodu, aby sa toto pravidlo neuplatnilo aj pri určení rozsahu náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby, ktorá náhrada sa priznáva proti štátu, keďže jeho použitím sa objektívne vyjadruje odmena za zastupovanie, ak zástupcom je advokát. Tarifná odmena advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní sa totiž stanovuje podľa toho, či ide o obhajobu v trestnom konaní alebo o zastupovanie v konaní o priestupkoch, a podľa počtu úkonov právnej pomoci (služby) odstupňovaných podľa hornej hranice trestnej sadzby. Ide o kritériá, ktoré sú jasne určené, ktoré sú merateľné a predvídateľné. Určenie rozsahu náhrady škody podľa uvedených kritérií nepochybne prispieva aj k právnej istote účastníkov tohto právneho vzťahu. Pre účely náhrady škody treba preto za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že nijako nespochybňuje právo advokáta a jeho klienta dohodnúť v zmluve o poskytnutí právnych služieb zmluvnú odmenu, ktorá môže byť vyššia, než je tarifná odmena. Tu sa iba zohľadňuje, že štát nemusí úhradu zvýšených nákladov vynaložených poškodeným znášať. Napokon treba poznamenať, že ani výška paušálnej odmeny nie je v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. neobmedzená, ale ju je možné určiť s prihliadnutím na predpokladanú vecnú a časovú náročnosť práce a na základnú sadzbu hodinovej odmeny. So zreteľom na vyššie uvedené súd dospel k právnomu názoru, podľa ktorého pre účely náhrady škody spočívajúcej v nákladoch vynaložených poškodeným (obvineným) na obhajobu v trestnom konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., treba skutočnú škodu interpretovať v zmysle účelne vynaložených nákladov, za ktoré treba považovať náklady vo výške odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní určenej podľa ustanovení zvláštného právneho predpisu o tarifnej odmene. Na podporu tohto právneho názoru treba uviesť, že súčasné znenie zákona č. 514/2003 Z. z. stanovuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania vzniknutých poškodenému v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a že účelne vynaložené hotové výdavky a odmena za zastupovanie sa určia ako tarifná odmena advokáta (pozri aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 543/2016-29, podľa ktorého názoru /ústavného súdu/ nemožno povinnosť náhrady trov obhajoby vyplývajúcej zo zmluvných dojednaní medzi obhajcom 16 a jeho klientom prenášať na štát, ktorý síce za vzniknutú škodu zodpovedá, súčasne však výber obhajcu zvoleného sťažovateľom ani výšku dojednanej odmeny nemohol ovplyvniť).

36. Žalobca mal na predmetnú vec iný právny názor, z ktorého dôvodu súdu nepredložil zoznam jednotlivých úkonov právnej služby, ktoré mu boli poskytnuté advokátskou kanceláriou REKEN & PARTNERS Law firm, s.r.o. v trestnom konaní vedenom vyšetrovateľom špecializovaného tímu Úradu inšpekčnej služby, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod Č.K.. Č.: B.-XX/XISV-M.-XXXX a následne pred Okresným súdom Bratislava I pod č.k. 3T/57/2014 za účelom ich preskúmania súdom z hľadiska ich účelnosti. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu, ktorý v tejto časti musel súdu presvedčivo a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že účelne vynaložené náklady na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu boli v predmetnej trestnej veci práve vo výške 2.318,68 eura.

37. V predmetnom prípade rozhodujúcou skutočnosťou, ktorú mal súd zisťovať pre záver o dôvodnosti uplatneného nároku zo strany žalobcu na náhradu škody vo výške 2.318,68 eura zapríčinenej žalovanou, bolo túto presvedčivo zistiť a jej výšku ustáliť.

38. Keďže, ako súd uviedol vyššie, žalobca neoznačil dôkazy na zistenie výšky účelne vynaložených nákladov na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu (nákladov v rozsahu tarifnej odmeny), t.j. nepredložil vyúčtovanie skutočných a overiteľných trov obhajoby, pričom takýmto dôkazom nie je faktúra č. 2017023 zo dňa 13.2.2017, keďže z nej nevyplývajú resp. z nej nie je možné preskúmať z hľadiska ich účelnosti jednotlivé úkony právnej služby poskytnuté v predmetnom trestnom konaní žalobcovi advokátom, má súd za to že si žalobca v tejto časti nesplnil bezo zbytkov svoju dôkaznú povinnosť tomto smere.

39. Z tohto dôvodu podľa názoru súdu nie sú tvrdenia žalobcu natoľko presvedčivé a nespochybniteľné, aby umožnili súdu prijať záver o pravdivosti týchto tvrdení. Súd preto rozhodol v neprospech toho strany konania, v ktorej záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť, teda v neprospech žalobcu a žalobu v časti nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 2.318,68 eura zamietol.

40. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania voči svojej osobe v celkovej výške 30.000,- eur, súd pri určovaní rozsahu náhrady škody a to nároku na úhradu nemajetkovej ujmy žalobcu vznikutej v dôsledku nezákonného rozhodnutia postupoval podľa ustanovenia § 17 ods. 1 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 22.7.2013, ktorý nadväzuje na všeobecnú občianskoprávnú úpravu zakotvenú v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov, v zmysle ktorej v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú poškodenému subjektu, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Pokiaľ však je možné dosiahnuť náhradu nemajetkovej ujmy iným spôsobom ako už spomínanou peňažnou náhradou, právna úprava dáva prednosť práve tejto inej forme náhrady. Zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu má spočívať v tom, aby každá škoda spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu, bola primerane odčinená. Ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá nárok poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy a to bez ohľadu na to, či zároveň vznikla škoda (skutočná škoda či ušlý zisk). Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného (nie je spojená so znížením majetkového stavu, či jeho nezvýšením, hoci bolo predpokladané) a vedľa nepriaznivých dôsledkov vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania, môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia, najmä do osobnostnej integrity poškodeného. Peňažná kompenzácia je v zákone označená za spôsob subsidiárneho odškodnenia, ktoré nastupuje vtedy, ak nie je možné vzniknutú nemajetkovú ujmu nahradiť inak, t.j. kedy dostačujúcim prostriedkom nápravy by nebolo len obyčajné konštatovanie porušenia práva.

41. V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. sa poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uhrádza za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod.. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy s účinnosťou od 1.1.2009 vymedzil demonštratívnym výpočtom v ust. § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať a v ust. § 17 ods. 4 dokonca stanovila spodnú hranicu výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody, o treste, o ochrannom opatrení a o väzbe.

42. Citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je normou s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Úvaha súdu v tomto smere musí byť odôvodnená a musí mať svoj základ v zistenom skutkovom stave. V danom prípade aj keď v čase zásahu do osobnostných práv žalobcu horná hranica náhrady nemajetkovej ujmy nebola určená, ale bola ponechaná na voľnom uvážení súdu, určenie výšky nemajetkovej ujmy úvahou súdu nie je

neobmedzené, pretože súd je povinný pri úvahe o primeranosti výšky finančného odškodnenia povinný vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská a kritériá, ktoré podľa úsudku súdu indikujú rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy. Tými sú v prípadoch trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, najmä povaha trestnej veci, t.j. závažnosť trestného činu kladeného osobe poškodenej za vinu, lebo tá spravidla priamo úmerne zvyšuje intenzitu, s akou osoba poškodená konkrétne trestné konanie proti nej vedené negatívne vníma a ktorá súvisí i s hrozbou trestného postihu a spoločenského odsúdenia, dĺžka trestného konania, závažnosť nemajetkovej ujmy a overené konkrétne skutkové okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, dopady nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivost' ich vplyvu na povest' poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Tieto všeobecne (vopred dané) kritériá, ku ktorým sa prihliada pri stanovení toho, čo možno v individuálnom prípade považovať za adekvátne zadosťučinenie, súd pri stanovení formy či výšky zadosťučinenia musí konkretizovať, a to na podklade vykonaným dokazovaním zistených skutočností, z ktorých vychádzal pri ich kvantitatívnom posúdení a stanovení výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy s ohľadom na špecifické okolnosti konkrétneho prípadu a tak, aby bola primeraná a aby mohla splniť úlohu reparačnú, nielen symbolickú.

43. Súd má za to, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamžiku právnej moci meritórneho rozhodnutia potrebné pozeráť ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného konania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a rovnako ako porušenie práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je spôsobilé obmedziť či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti osobnej cti a dobrej povesti tak, ako je garantované v čl. 10 Listiny, a to tým viac, pokiaľ sa jedná o obvinenie nepravdivé. Samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať dokonca vznik nemateriálnej ujmy. Tým viac je štát povinný reparovať materiálnu škodu, ktorá v súvislosti s trestným stíhaním jednotlivca vznikla.

44. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Tým sa stáva objektívnou ústavnou kategóriou a pôsobí vo vzťahu k ostatným inak nehierarchicky usporiadaným základným právam ako hodnota nadradená a s ohľadom na to je potrebné akýkoľvek zásah či zníženie ľudskej dôstojnosti vnímať ako zásah veľmi závažný a teda, ťažko reparovateľný. Ľudská dôstojnosť je totiž hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami, je úplne nenahraditeľná iným statkom a tým menej hodnotou vyčísliteľnou v peniazoch.

45. Trestné stíhanie žalobcu trvalo 3 rokov, 3 mesiace a 18 dní. V demokratickom a právnom štáte nemôže nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie viac ako 3 roky a 3 mesiace trestné stíhanie (aj v konaní pred súdom), kedy je takáto osoba vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní (ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu), toto sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok sa nestal, že osoba skutok nespáchala, prípadne, že skutok nebol trestným činom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po celú uvedenú dobu vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy.

46. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť, namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia.

47. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie.

48. Kritériá, na ktoré má súd prihliadať pri určení výšky peňažnej náhrady boli ustanovené s účinnosťou od 1.1.2009 v § 17 ods. 3 cit. zákona. Ide o normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil

okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Prihliadať má najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného nepriaznivosť jeho vplyvu na povest' poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Výpočet je demonštratívny a nevylučuje, aby sa prihliadlo aj na iné okolnosti, pokiaľ budú považované za porovnateľne závažné. Je potrebné brať do úvahy aj závažnosť sporu pre účastníka samotného, či išlo o záležitosti osobného stavu alebo rodinnoprávne, prípadne pracovnoprávne.

49. Z vykonaného dokazovania a to z výpovedí žalobcu a svedkov nepochybne vyplynulo, že samotné trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo osobný, pracovný, spoločenský a rodinný život žalobcu, ako aj jeho najbližších rodinných príslušníkov teda v dôsledku trestného stíhania došlo k negatívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Je nepochybné, že z dôvodu začatia trestného stíhania resp. v priamej súvislosti s ním sa žalobcovi zmenil spoločenský a pracovný život.

50. Moderná európska judikatúra povinnosť dokazovať nemajetkovú ujmu už nevyžaduje a pomaly ale isto ju opúšťa aj naša judikatúra (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo 137/2008), lebo trendom sa stáva skutočnosť, že nemajetková ujma vzniknutá už samotným porušením, resp. zásahom do oblasti práv a slobôd každého človeka. Preto nie je potrebné demonštrovať, že takýto zásah so sebou niesol aj ujmu, ktorá sa prejavila navonok vo vzťahu k tretím osobám, príležitostiam, očakávaniam, resp. narušila dôstojnosť človeka v očiach iných. Takýto prístup označuje Európsky súd pre ľudské práva za príliš formalistický (porov.: rozhodnutie ESLP vo veci Danev c. Bulharsko z 2.9.2010, sťažnosť číslo 9 411/05, § 5).

51. Súd však aj v tejto časti vykonal rozsiahle dokazovania, pričom má z výpovedí svedkov za preukázané, že k zásahu do práv žalobcu došlo (z hľadiska skladby svedkov, ktorí boli jeho bývalí resp. súčasní kolegovia v zamestnaní) hlavne v jeho spoločenskom a pracovnom živote. Súd prihliadol na skutočnosť, že svedkovia sa nevyjadrovali z dôvodu neznalosti k dopadu obvinenia na jeho osobný a rodinný život. Žalobca súdu nepreukázal, že by jeho zhoršený zdravotný stav bol v príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia v roku 2013, keďže bol onkologickým pacientom od roku 2011. Z výpovedí svedkov však jednoznačne vyplynulo, že všetci zamestnanci polície vedeli o jeho trestnom stíhaní a ani po oslobodzujúcom rozsudku neveria v jeho nevinu. Tým došlo k nenapraviteľnému zásahu do jeho cti a dobrého mena. V tejto časti súd v celom rozsahu poukazuje na výpovede týchto svedkov v bodoch 5. až 10. tohto rozsudku, ktorých hodnovernosť žalovaná nijakým spôsobom nespochybnila.

52. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na dobu trestného stíhania viac ako 3 rokov a 3 mesiacov, kedy sa musel (uvedené nie je potrebné osobitne dokazovať) žalobca zúčastňovať na úkonoch v prípravnom konaní, výsluchoch pred vyšetrovateľom, neskôr na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, ktoré spolu s hrozbou vysokého trestu nepochybne negatívne pôsobili na jeho psychický stav. Za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa hrozí trest odňatia slobody v trvaní od 2 do 5 rokov.

53. Čo sa týka profesijnej oblasti, súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca v čase začatia trestného stíhania pracoval v súkromnej sfére.

54. Pokiaľ ide o skutočnosť, že predmetná trestná vec bola medializovaná, žalobca v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy.

55. Súd opakuje a dopĺňa, že pokiaľ ide o kritéria náhrady, vzhľadom k právnej úprave, ktorá pri rozhodovaní o výške reálnej náhrady neposkytuje súdom presné vodítka pre jej vyčíslenie, je potrebné prihliadať k judikatúrou ustáleným kritériám pre jej určenie. Ide o kritéria, ktoré možno posudzovať ako na strane poškodeného tak na strane škodcu (zodpovednej osoby).

56. Okolnosti na strane osoby zodpovednej (pôvodca zásahu), sú napr. jeho postoj (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie a i.). Je úplne zreteľné, že postoj tejto osoby môže podstatným spôsobom ovplyvniť vnímanie ujmy poškodeným; ústretové správanie, ospravedlnenie, či prejavená ľútosť škodcu, môže zmierniť dopady nemajetkovej ujmy, naopak jeho ľahostajnosť, arogancia ju môže ešte prehlibiť. Je nutné prihliadať aj na jeho majetkové pomery tak, aby bola daná možnosť reálneho uspokojenia priznaných nárokov [k zoznamu kritérií a ďalším okolnostiam vo vzťahu k tomuto druhu odškodneniu podrobnejšie najmä Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. Zväzok VI.

Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 1117-1120 (komentár k § 2959 P. Vojtek) a k doktríne odškodnenie duševných útrap bližšie Hulmák, M. a kol. Občiansky zákonník VI. Závazkové právo. Osobitná časť (k § 2055-3014). Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1717-1723 (komentár k § 2959 P. Bezouška)].

57. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležitým aspektom to, aby jej výška odrážala všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Ústavný súd Českej republiky konštatuje, že pri určení výšky sumy relatívnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež tým spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú sumy tejto náhrady prisúdenej v iných prípadoch, a to nielen v obdobných, ale aj v ďalších, v ktorých išlo o zásah do iných osobnostných práv, a to najmä do práva na ľudskú dôstojnosť. Inými slovami spôsobom, ako možno dosiahnuť relatívne spravodlivého vyčíslenie výšky relatívnej náhrady, je zohľadnenie súm priznaných v iných porovnateľných konaniach (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/2014 zo dňa 22.12.2015).

58. Žalovaná ani len netvrdila, že sa pôvodca zásahu do osobnostných práv žalobcu žalobcovi ospravedlnil, nahradil mu škodu resp. prejavil nejakým spôsobom ľútosť.

59. Súd má teda za to, že vzhľadom na pretrvávajúce negatívne dôsledky nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Výška nemajetkovej ujmy je daná úvahou súdu. Súd dospel k názoru o potrebe odškodniť žalobcu za morálne poškodenie jeho osoby v dôsledku viac ako 3 ročného trestného stíhania. So zreteľom na vek poškodeného, jeho osobu, doterajší život (bezúhonnosť) a prostredie v ktorom žije a pracoval, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, ktoré sa nepochybne zhoršilo, súd považuje priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur za primerané finančné zadosťučinenie.

60. Súd je toho názoru, že všetky vyššie uvedené následky, predstavujúce nemajetkovú ujmu, sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vzťah medzi príčinou (nezákonným rozhodnutím) a následkami je priamy, bezprostredný; nebyť začatia trestného stíhania, tieto následky by nenastali.

61. Z tohto dôvodu vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

62. K námietke žalovaného, že výška náhrady nemajetkovej ujmy je v súčasnosti zákonom limitovaná a žalobca si uplatnil náhradu nad zákonom stanovený limit, ktorý súd nemôže prekročiť, súd uvádza, že táto je relevantná, keďže iba vo vzťahu k rozhodovaniu o konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci uznesením o vznesení obvinenia vydaným pred 1. januárom 2013 nemožno aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z. obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016 sp. zn. 7 Cdo/262/2015).

63. V danom prípade bolo nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) vydané dňa 22.7.2013, teda v čase účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., v znení po jeho novelizácii zákonom č. 412/2012 Z.z.. Aplikácia ust. § 17 ods. 4, zavedená citovanou novelou, preto v danej veci je prípustná a priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nad limit stanovený citovanou novelou, nie je v danom prípade v súlade so zákonom.

64. Na doplnenie súd konštatuje, že výšku relatívnej náhrady v tejto veci posudzoval aj v nadväznosti na iný porovnateľný prípad, kedy Krajský súd v Bratislave svojim rozsudkom sp. zn. 3 Co 493/2014 zo dňa 22.3.2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, ktorým bola žalobcovi (sudcovi), ktorý bol trestne stíhaný 6 rokov, priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35.000,- eur.

65. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

66. Podľa ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

67. Podľa ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

68. Podľa článku 4 Civilného sporového poriadku ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

69. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

70. Podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

71. Súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovaná mala nárok na náhradu trov konania v časti náhrady škody vo výške 2.316,68 eura v rozsahu 100%, pričom však žalovaná náhradu trov konania nepožaduje, teda jej ju súd nepriznal a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100% z dôvodu, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (ust. § 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (ust. § 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).